

Domovina.

(Povest. — Spisal Cvetinomiški.)

VII.

(Konec.)

akor da se je izpremenila neprijazna, meglena jesen v cvetočo, solnčno pomlad, takó jim je bilo tem trpinom vsem skupaj pri srcu: smehljajoči so bili razorani obrazi; poskočne in vesele so bile misli in zvonkodoneče besede. Vsa gostilniška soba je bila polna prazničnega veselja. Še trudno jesensko solnce, ki se je držalo sicer vedno tako klaverno in pobito, se je blagohotno nasmehnilo in poslalo skozi zakajena okna par plašnih žarkov veselim romarskim gostom za zadnji pozdrav.

»Zdi se mi, kakor da se je odprl pred nami raj!« je govoril Matija svečano in je dvignil polno kupo. »Kajne, Polde, zadnjikrat trkamo tej obljubljeni deželi v slovo. Ne bo dolgo do tiste ure, ko bomo na visokem morju. Že nas čaka barka; kmalu bodo razpeta jadra, kmalu bo potegnil veter . . . Vse je sedaj pozabljeno: trpljenje in pomanjkanje in žalost, čisto vse. Saj bomo kmalu tam, kamor smo si želeli toliko let. Veselo in radostno mi je pri srcu, da bi zavriskal in zapel. — Trčimo!«

Vsi so dvignili kozarce, da je donelo zvonko. Berta, ki je sedela kraj Poldeta in malega Konradka, se je nagnila tuintam k Brekanovi materi in ji je povedala kaj veselega, da se je Rozalka radostno smehljala. Tudi Silva, ki je imela novo, svetlo oblekico, se je držala na smeh. Samó Manči in gospod kipar Sebald sta bila bolj tiha in resna.

»Vesel bodi, Manči!« mu je namignil Polde in si prižigal počasi in zadovoljno cigaro. »Saj nas boš kmalu došel. Pa ne tak, kakoršen si sedaj, ampak imeniten in bogat gospod. Kajne, da bo tako, gospod Sebald?«

Z rahlim smehljajem na lepem, izrazitem obrazu je odgovoril gospod kipar:

»Nič batil! . . . Fant je priden in razumen, da je veselje . . . Pa kaj tisto! . . . Saj bo lahko pisal domov, kadar se mu bo ljubilo. Takrat pa, očka in mamica, ko bo prišel k vam domov, bo za vas velik in slovesen dan . . .«

Mati si je otrla solzo v očéh.

»Vem, kako je,« je dejala. »Da bi le fant ne pozabil na Boga, pa bo vse dobro. Ampak nič se ne bojim; saj vem, da je v skrbnih rokáh.«

Manči ni rekel ničesar, komaj da je slišal materine besede. Hudó mu je bilo, ko je videl vse tako vesele in radostne. Spomnil se je, da bo kmalu sam, da bodo odšli vsi drugi v domovino . . . Nenadoma so se mu udrle solze in komaj se je premagoval, da ni glasno zajokal.

»Nikar jokati!« ga je pobožala mati po zardelih licih.

Tedaj je pa skril Manči glavo v dlani, sklonil se globoko do mize in glasno zaihtel:

»Mama! Mama! . . . Da bi vedeli, kako hudó je meni!«

Le s težavo ga je potolažila mati. Brisal si je solze z obraza in je strmel v tla, kakor da ga nekdo tišči s kamenom k tlom.

Tudi gospod Sebald je pobožal Mančeta po licih.

»Saj ti bodo pisali od doma, Manči! Kmalu boš pozabil, da nimaš več svojih tukaj, pa bo dobro. Saj si pri meni kakor doma . . .«

Sčasoma je res spravil Manči robec zopet v žep in ni bil nič več žalosten. Prisedel je Konradek k njemu in pričela sta se veselo razgovarjati . . .

Odhod domov! Poslov od tujine! Očetov obraz je bil jasen in brez gubice na čelu. V toplem ognju so gorele oči, lica so bila od radosti zardela.

»Dolgo let smo se ubijali na tuji zemlji in prodajali svoje mlade moči brezsrčnim tujcem,« je rekel. »Sedaj je pa konec temu. Izpametovali smo se tekom let, ko smo zadosti pretrpeli. Spoznali smo z bridkostjo v srcu, da ni vse zlato, kar se svetí. O sveta domača zemlja, preslaba si nam bila nekdanj, ko smo mislili, da bo povsod drugod le rodovitna Koromandija. Predobra si nam sedaj, ko vemo, kakšen je svet drugod. — Polde! Samo enkrat je bilo treba pogledati v svet, pa je bilo zadosti razočaranja!«

Polde je zažarel žarko v okrogla lica.

»Dosti o tem! Ko je romar na vrhu hriba, se ne spominja rad truda-polne poti, lakote in žeje; v solnce upira svoje oči in pozabi na trpljenje.«

»Resnično! Zadosti je tega!« je pokimala tudi mati, ki se je razgovarjala prijazno z Berto.

Dolgo so se še veselo pogovarjali. Potem so pa vstali in se odpravljali. Samo eno uro časa je še bilo do vlaka, ki je vozil do morja.

Manči in gospod kipar Sebald sta spremila vesele vračajoče se potnike do kolodvora. Manči se je držal nekoliko sključeno in je bil zelo redkobeseden, kakor še nikdar.

Cel perón je bil nabito poln; možjé in žené in otroci — vse se je trlo v splošni gneči in hrupu.

Ko se je prikazal izza ovinka gost oblak dima in je zabobnelo nerazločno v daljavi, se je mati okrenila.

»Manči!« je rekla. »Ločiti se bo treba. Ničesar drugega ti ne rečem kakor to, da bodi priden in da ne pozabi na Boga.«

Tudi oče je pristopil bliže k zlatolasemu sinčku in mu je dajal lepe nauke. Rozalka je pa stala poleg njega in je imela oči solzne; ravnotako tudi mala Silva.

Kmalu je zadrdralo čisto razločno iz daljave in že je planil sivkast oblak dima skoro tik tal proti peronu. Takoj nato je prisopihal vlak hrupoma in ropotaje se je sunkoma ustavil.

»Sedaj pa Bog s teboj, Manči!« mu je segla mati v roko in je dvignila s tal ogromno prtljago.

Manči si je brisal solze z lic.

»Z Bogom!« je rahlo zajokal.

Vsi povrsti so mu segali v roko, kakor tudi gospodu Sebaldu. Zadnji se mu je približal Polde.

»Fant, Bcg s teboj!« mu je rekel in stisnil krepko njegovo desnico.
 »Ne pozabi na nas in piši nam kaj!«

Nato so odšli vsi skupaj na vlak. Samo Manči in gospod kipar Sebald sta ostala še na peronu. Kmalu je vlak zažvižgal in se jel pomikati od perona . . . Manči se je prestrašeno ozrl. Tedaj je še zapazil pri nekem oknu materin in Silvin obraz. Obedve sta zamahovali z robcema skozi okno in gledali proti peronu. Takrat je pa potegnil tudi Manči robec iz žepa in je odzdravljaj . . .

Hitreje je ropotal vlak in je kmalu izginil v daljavo. Še enkrat se je prikazal izza ovinka sivkasti oblak nad množestvilnimi kupéji; še enkrat sta pozdravila bela robca skozi okno — nato je pa utonilo vse v nerazločni megli na daljni ravnini . . .

Takrat je bilo pa Mančetu, kakor da ga je vsekaj nekdo z ostrim mečem v srce: omahnil bi bil, da ga ni prestregel gospod Sebald.

»Srečno pot vsem skupaj!« je želel Manči v svojem srcu. Nato se je pa okrenil in je odšel z gospodom kiparjem s perona v mesto . . .

Srečni potniki so se vozili med tem časom proti morju. Po bliskovo je hitel vlak preko neizmerne ravani. Prosteje so zadihala prsa, veseleje so pogledale trudne oči.

A tedaj se je prikazalo začudenim očem kakor nebeški raj iz daljave. Vse je hitelo k oknom in strmelo vunkaj: tam daleč sinje, brezkončno morje! Rahlo šumljajo tik obrežja valovi. Temno pesem pojó zadaj na visoki svetli površini. In kakor potkano je to morje, kakor posejano z briljanti. Barka pri barki, čoln pri čolnu — vse do daljnega obzorja migljajoče, žareče v trudnem jesenskem solncu . . .

Bliže in bliže proti morju je drčal vlak. Pred začudenimi očmi pa se je odpiralo čimdaljebolj prekrasno, modro morje. Že so valovi razločno šumeli; že so se lesketale svetle barke v gorečih solčnih žarkih; že je bilo čuti z belih krovov rezke klice pogumnih mornarjev . . .

Hrupoma je pridrvél vlak v obmorsko mesto in se je ravnotako hrupoma ustavil. V hrupu in trušču so se gnetli ljudje — iz kupejév skozi peron na prosto.

»Ljudi je pa tukaj kakor listja in trave!« je rekel Klanškov Polde očetu Matiji in si je popravil silno težko in nerodno culo na hrbtu. Globoko se je sključil in je nenadoma kihnil, ker se mu je bilo zaletelo.

Počasi so stopali potniki proti pristanišču. Mati in Rozalka in Silva so hodile skupaj; zadaj pa sta bila Berta in mali Konradek, spredaj pa Matija in Polde.

Celo pristanišče je bilo polno življenja. Kakor mrgoli v mravljišču mravelj, takó je mrgolelo tukaj ljudi.

Svetle barke so se zibale tik obrežja in zadaj na visokem morju. Tudi vsepolno urnih čolnov je rezalo semintja drhteče valove. Na belih, blestečih krovih je bilo pa videti krepke, trdne mornarje z razoranimi, od solnca opaljenimi obrazi in z bosimi nogami in z medvedjimi podplati.

Rahel, hladen veter je pihal od morja. Barke na lesketajočih se valovih so se urno premikale; jadra so bila napeta. Mnogokrat je zabelelo na daljnem morju visoko jadro v solncu, nágnilo se v vetru globoko vstran in je uto nilo hipoma v megli . . .

Čakali so veseli, vračajoči se potniki in bilo jim je, kakor da so vsi skupaj nanovo pomlajeni in poživljeni. Vedra so jim bila lica; radostna so bila srca; prepevajoče so bile besede.

Takrat se je pa pripeljala velikanska barka v pristanišče. Beli krov je bil poln potnikov. Kakor hudournik je hitela množica z barke na suho. Večina teh potnikov je bila slabo oblečena. Cule so imeli preko ramen in v rokáh. Globoko upognjeni so bili in so stopali mukoma iz pristanišča v mesto. Pač ljudje, ki so prišli s trebuhom za kruhom v Ameriko . . .

»Ti prihajajo, mi odhajamo!« je rekel oče. »Črn oblak je visel in bo visel odslej nad ubogimi trpini . . . Mi se pa vračamo, v tujini dodobra izkušeni, z ljubeznijo v srcu do mile domovine. Da bi nam bilo odsedaj vsaj še solnce naklonjeno!«

Poslušali so potniki očeta in veseli so bili v svojih pomlajenih srcih. Kakor da so začutili nov zrak okrog sebe, tako globoko so dihalí iz močnih, krepkih prs. Tako svobodno so se upirale njihove, prej trudne oči na šumeče, od solnčnih žarkov lesketajoče se morje . . .

Dolgo so čakali. Tedaj je pa zabrlizgalo pretresljivo na velikanski barki. Začuli so se kričeči glasovi mornarjev. Hreščé so zaškipale jambore. Še malo časa je bilo do odhoda.

»Idimo!« je rekel Polde. »Zadnji čas je . . .«

Kmalu so bili na barki. Tam se je potnikov kar trlo. Z vsakim trenutkom se je večal hrup in šunder.

Še enkrat je zabrlizgalo — in barka se je zazibala in zamajala na drhtečih valovih. Močan veter je potegnil z bučečega morja. Silneje so zaškipale visoke jambore in debele, dolge vrvi. V vetru so zaplahutala široka jadra in se napenjala plapolaje. Barka se je oddaljevala zibaje se iz pristanišča na visoko, odprto, brezmejno morje . . .

Na obrežju so pa stali ljudje in so mahali z belimi robci. S krova so istotako odzdravljali. Toda barka se je oddaljevala zmerom bolj in bolj. Močnejše se je uprl veter v razprostrta jadra, da so se jambore škripaje pripogibale in so se debele vrvi brné natezale in pokale . . . Hitreje je rezala barka valove. Že je ostajal zeleni breg daleč v migljajoči svetlobi; že je ginil izpred oči v daljavi, kmalu je popolnoma izginil . . .

Sama je jadrala barka na širokem odprtem morju. Valovi so bučali in peli svojo temno pesem. Hladen veter je dihal potnikom v lica. Toda solnce se je blagohotno nasmehnilo in je posijalo razkošno na svetlo barko in na vesele potnike, ki so se vračali v domovino. Takrat, v tistem trenutku, ko je sijalo na razgrete obraze vračajočih se potnikov trudno jesensko solnce, ko so se napenjala jadra ponosno v močnem vetru, da je hitela barka po morju kakor jadrna ptica pod obzorjem — takrat so

se širila od sladke radosti prsa potnikov in vsem skupaj je bilo pri srcu, kakor da ne bo odvrnilo od njih gorko solnce nikdar več svojih prijaznih oči . . .

* * *

Izpolnilo se je večletno hrepenenje. Brekanovi in Klanškovi so bili zopet doma.

Vesel je hodil oče Matija na polje; vesela je pospravljala mati po prijazni domači izbi. Rozalka je pomagala materi pri tem in onem delu; Silva pa se je sukala venomer semtertja kakor zlatokrilat metuljček. Hotela je vse videti in vedeti; zato so jo imeli vaški otroci zelo radi.

Hribarjev Blaž je odpotoval kmalu po tistem, ko so se vrnili Amerikanci, na Nemško k svojemu sinu. Matija mu ni plačal kmetije kar naenkrat; ni mogel, ker je imel premalo denarja. Blaž se je zadovoljil z obljubo, da mu bo izplačal Matija vsaj tekom nekoliko let ves denar.

Novo življenje so pričeli Brekanovi. Dan na dan delo; od zore do mraka na polju — kmet v svoji zadovoljnosti; težko je delo, toda obilno je poplačan ves trud, počitek je sladak. Polegtega pa prijetna zavest, da si doma, na gorkem, da stojiš s trdnimi, krepkimi nogami na sveti domači grudi, ki jo gnojiš z lastno krvjo in znojem. Zato ti pa zemlja hvaležno rodi in povrne stotero vse skrbi in težave . . .

Vedel je Matija, kaj mu je domača gruda, in zato jo je ljubil, kakor ljubi skrbna mati svojega otroka. Pridno jo je obdeloval in je pazil, da je bilo na polju vse o pravem času storjeno. Kadar je hodil poleti tik zlatega, valujočega polja, mu je bilo sladko in dobro pri srcu, in nasmehnil se je zadovoljno. Težko so sópla poljā, rahlo so šumela v božajoči sapici in so nemirno podrhtevala, kakor probujena iz sladkega spanja. Na travnikih so se košatile senčnate jablane in močocene tepke; polno sadja je bilo na vseh drevesih, da so se klonile preobložene veje kar k tlom in so se lomile . . . Na drugi strani polja, za potokom, so pa hrumeli črni, temni gozdovi in so bučno pozdravljali. Matija je občutil v svojem srcu neizmerno sladkost, kadarkoli se je ozrl na te črne gozdove za potokom, nad vasjo; zdelo se mu je, da gleda svoje nekdanje znanke iz vesele nepozabne mladosti: tako prijazno so šumeli in bučali ti gozdi. Kakor temnooki vojaki so se zdeli ti gozdovi cvetoči Rozalki in mali nagajivi Silvī, ki je hodila z materjo mnogokrat samo zategadelj v hosto, da si je nabrala kaj gob. Kakor na gozdove, takó se je oziral Matija z radostjo v srcu tudi proti severni strani za vasjo, kjer so stali nizki vinorodni griči s prijaznimi, belimi, yabečimi zidanicami. Zakaj tudi Brekanov vinograd je bil tamkaj, in mnogo cvetočih breskev z lepimi rožnonadahnenimi cvetovi je bilo raztresenih med bogatimi trtami in na gosto zarastlimi brajdami tik nizke, s slamo krite zidanice navrh po zdravljajočega holmca.

Mirno je teklo Brekanovim to življenje v sreči in zadovoljnosti. Posebno lepó je bilo ob solnčnih nedeljah. V praznični obleki se raduje v tihi, zeleni, od ene strani z bučnimi gozdovi, od druge strani s prijaznovabečimi vinorodnimi griči obdani dolini bela vas. Jasno je nebo in modro

kakor morje. Niti enega oblaka ni na obzorju. Še tistih majhnih, medlih, cunjam podobnih meglic ni nikjer, ne nad gozdovi, ne nad obronki visokih, daljnih gorâ. Okna belih hiš v vasi se leskečejo žarko v solncu in veselo pomežikavajo. Široka, svetla, malo prašna cesta se vije iz bele vasi preko bisernih travnikov in valujočih polj kraj šumljajočega potoka. Včasih se vzdigne izza ovinka, izza cvetočega drevja nenadoma oblak prahú na cesti, in črn koleselj z iskrim belcem švigne mimo bele krčme zunaj vasi v zlati, solnčni dan. Tudi zamigljá tuintam, izza kostanjev ob cesti, iznad težkosopéčih žitnih polj ob vasi, kak širok, bel slamnik, in svetlo krilo se zalesketa v solncu...

Ob takih prelepih solnčnih nedeljah je prišel Klanškov Polde z ženo in s sinčkom v Brekanovo hišo. Mnogokrat je obiskal tudi Rižnerjev Janez Matijo, da bi se pomenil z njim kaj o nekdanjih časih. Sedeli so vsi skupaj v kotu za veliko domačo orehovo mizo in so se važno razgovarjali. Rozalka je bila pogrnila mizo z lepim belim prtom in se je sukala spretno po izbi. Mati pa je prinesla gostom polič sladkega tolkovca in pol hleba tečnega rženega kruha. Pili in jedli so in so se menili toinono, kar je prišlo ravno na jezik. Zunaj pa je bil lep dan. Zvonovi so zvonili; po cesti skozi vas so pa hodili fantje v žametastih telovnikih in dekleta v živopisanih rutah in rdečih, z dolgimi kitami obloženih jopah...

Tako je šlo življenje svojo solnčno pot in hitro je mineval mesec za mesecem, leto za letom...

Mnogokrat je pisal Manči iz Amerike in se je pohvalil, da mu gre dobro. Ob takih prilikah je bilo očetu in materi dobro pri srcu. Vsakega pisma se je razveselila tudi Rozalka in Silva še posebno. Pa tudi od doma so pisali Mančetu v Ameriko; poleg materinih pozdravov je bilo zmerom še največ Silvinih.

* * *

Vroč poleten dan je bil. Takoj po južini so vstali kmetje in so se odpravili na polje, kjer jih je čakalo senó. Vse je delalo in hitelo, da bi ne minil dan brez koristi. Kamorkoli je segalo oko, povsod le travniki, daljni, široki in prostrani, od bele vasi do bučnih gozdov tik potoka; od vinorodnih gričev zunaj vasi do tihih, s srebrnimi brezami porastlih dobrav pod strmimi hribi. Na teh travnikih pa migljajoče morje žensk in moških: beléle so iz gneče fine, polne roké z grabljami, žareli so potni obrazi in dihalo dehteč vonj suhega sená vase. Kajti daleč naokrog je puhtelo iz travnikov in je dišalo opojno kakor po vijolicah. Na nebu je gorelo solnce v vsi svoji krasoti; topli žarki so lili v polnih tokovih na zemljo, da so se potili hlapci in dekle na travnikih. Vse je bilo kakor potopljeno v jezero gorečih valov in dišečega, z neba in iz zemlje puhtečega vonja...

Takrat se je zasvetil zunaj vasi izza ovinka na prašni cesti bel slamnik in prikazal se je mlad lep gospod s tenko, srebrnookovano palico v roki. Močno se je potil in si je brisal venomer z robcem zardela lica in čelo. Imel je visok, bel ovratnik in lepo modro kravato pod vratom. Svetli rumeni čevljički pa so bili zelo zaprašeni.

Naravnost v vas se je napotil mladi gospod in se je oziral na vse strani. Ko je dospel v vas, je vprašal nenadoma mimoidočo deklo za Brekanovo hišo. Dekla je najprvo osuplo pogledala, nato se je zasmejala na ves glas, da so se ji zasvetili ko sneg beli zobje izza rdečih usten. In je pokazala, kje stoji Brekanova hiša. Mladi gospod se je zahvalil, okrenil se je naglo in je hitel prožnih korakov proti odkazanemu mu kraju. Dolgo je strmela dekla za njim in je ušibala sama pri sebi, kdo bi bil pač ta tují, lepo oblečeni gospodič; toda ušibaní ni mogla. Zmajevala je neverjetno, popravila si je grablje na rami in je odšla na travnik iz vasi...

Samo Silva je bila doma, ko so se odprle naenkrat duri in je stopil mladi gospod s slamnikom na glavi v izbo.

»O Manči, kaj si ti!« je kriknila Silva vsa srečna, ko je spoznala brata. Mladi gospod se je pa zvonko zasmejal.

»Jaz sem, Silva, jaz, Manči!«

Naglo sta si segla v roke. Silva je povedala, da so domači zunaj na travniku. Tam spravljajo senó v kopice.

»Grem pa na travnik,« je dejal Manči.

Silva se je okrenila.

»Počakaj, saj ne veš, kje je... Grem sama s teboj!«

Obadva sta hitela iz hiše in sta bila kmalu na travniku. Mati in oče sta se razveselila in Rozalka ravnotako.

»Poglej no! Manči!... Vendar enkrat... po toliko letih se zopet vidimo...«

Radostnih obrazov so si segali v roké; materi se je pa zasvetila od veselja solza v očesu. Pogovarjali so se živahno in Manči je povedal, da je že dve leti kipar in da je že zaslužil mnogo denarja.

Manči je ostal na travniku. Ko se je nagibal dan proti večeru, so odšli vsi skupaj domov. Mati je pogrnila mizo z belim prtíčem in je prinesla kruha in políč jabolčnika.

Sedeli so za mizo: sami jasni, veseli obrazi. Lahke so bile misli, sladka in doneča je bila vsaka izgovorjena beseda. Prsa so se rahlo dvigala od tihe radosti. Praznično in svečano je bilo vse v izbi kakor o Veliki noči, ko buče zunaj zvonci v spomladanskem vetru in se vije dolga procesija z vihrajočimi, plapolajočimi zastavami proti cerkvi na holmu.

»Koliko časa misliš ostati tu?« je vprašala mati Mančeta in mu je odrezala z velikim nožem kos kruha od okroglega dišečega hleba na mizi.

Manči je pomislil.

»Teden dni morda,« je odgovoril. »Potem grem pa dol na Laško. Tam imam delo že priskrbljeno... Toda nikamor se mi ne mudi sedaj, ko sem enkrat doma. Moram si nekoliko ogledati svoj rojstni kraj, na katerega sem zmerom mislil v tujini.«

»Prav si govoril!« je rekel oče. »Saj se dolgo nismo nič videli. — Da si le nekaj postal, to me veseli najbolj. Ne bo se ti treba tako ubijati, ko nam drugim. Seveda, tudi jaz nimam vzroka sedaj, da bi se pritoževal; saj nam gre, hvala Bogu, vse po sreči. Samó da bi mogel izplačati kmetijo!«

Tedaj je pa planil Manči na nogé in je zažarél v rdeča lica.

»Kaj, ali še ni vse izplačano?«

»Še zmerom ne vse!« je pritrdil oče in je nagnil glavo globoko k mizi.

Manči je posegel z rokó naglo v žep in je potegnil iz njega veliko nabasano denarnico. Odprl jo je, zagrabil polno pest modro-zelenih bankovcev in jih položil na mizo pred očeta.

»Ali bo zadosti?« je vprašal.

Oče je naglo štel in je preštel.

»Zadosti, čisto zadosti!« je rekel radostno.

Pogovor se je potem pletel naprej. Tudi Rozalka, ki je bila že veliko deklet, je mnogo govorila. Silva se je pa smejala s svojim srebrnim, zvonko-donečim glasom.

O mraku je pa vstopil hrupoma Klanškov Polde v izbo. Ko je zapazil pri mizi mladega gospoda, ga je takoj spoznal.

»O Manči, lepó pozdravljen! . . . Po desetih letih si nas veselo došel!«

Podal mu je naglo desnico in je prisedel k mizi. Polič je bil prazen, pa ga je Rozalka urno pograbila in je odhitela v klet. Kmalu se je vrnila in postavila v pozdrav posodico vina na beli prt. Mati pa je bila napravila med tem luč.

»No, kakó kaj?« se je nagnil Polde k Mančetu. »Ti gre dobro, hé?«

»Dobro, hvala Bogu!« je rekel Manči s smehom okrog mehkih, rdečih usten.

Radostnih obrazov in žarkogorečih oči so se potem menili o nekdanjih časih. Manči je povedal, da je krojač Volbenk Krejči umrl na jetiki in da si je zlomil mizar Miha nekoč po neumnosti levo roko.

Razgovarjali so se domače in prijazno. Vsem skupaj pa so bila prsa takó polna prazničnega veselja, kakor da se je prikazalo iz mraka toplo solnce in jih svatovsko pozdravilo . . .

Tebi, mladina!

Kar je zemlji solnce jasno,
ki ji daje bujno rast,
kar so vrtom ljubke rože,
ki dehte vonjavo, slast:

to nedolžnost, o mladina,
tvoj je najljubkejši kras,
tvoja sreča in miloba,
tvoj deviški, čisti pas.

Kaj je lepšega na svetu
kot nedolžnost in mladost,
če se v bratski zvezi druží
in rodi na svet krepóst!

A. L.

